

Aynı gökyüzünün altında

Alied van der Meer

1.

Daha dün

yürüdün hayatının kıyısından, geçtin tam ortasından, bir evin içinden geçer gibi. Odaları, kapıları olan, cıvıltılı seslerle dolup taşan, pencerelerinden yemek kokuları sızan, içinde yastıklarla, kıyafetlerle, oyuncaklarla bir ev... hani o hep bir araya geldiğimiz ev.

Ama birden ayaklarının altındaki toprakla birlikte, taşlarını tek tek dizip kurduğun o ev yıkılmaya başlar, taşların tek tek kaymasıyla... ve devam eder yıkım, taşlar sakinleşene, soluğunu kesene kadar.

sonra bir bakarsın ki yaşanmaz hale gelir o ev, yersiz yurtsuz kalırsın, kökünden koparılmış gibi.

Hani hep olur ya, bir oğul, bir kız, bir kardeş yolculuğa çıkmıştır. Uzaktadır, çok uzakta, çook uzakta, garip bir uzaklıkta. O zamanlar dersin kendi kendine: aynı gökyüzünün altındayız ne de olsa, oradaki hava buraya da gelir yarın, kuvvetli bir şark rüzgarıyla. Gelirken rüzgar, o uzaktakini de alır getirir, o oğlu, o kızı, o kardeşi, o çocuğu ve birlikte oluruz yine.

Ama şimdi, oradaki sarsıntıdan sonra

sadece birkaç saat içinde burada da her yer sarsılır, herkes ayağa kalkar korkunç bir gürültüyle. Buradaki babaları, anneleri, komşuları da yıkar orada ne olduysa. Aynı gökyüzünün altındalar çünkü. Kendi ülke sınırlarının, duvarlarının dört bin mil batısına giderler sonra ve alt üst olmuş o toprağın acısını paylaşmaya koyulurlar.

Eller enkazı kazar orada, taş toprak demeden. Bir ışık, bir nefes, bir hayat bulmak umuduyla. Sonra o hayatların devamı için dağıtırız lazım olan ne varsa, kıyafet, battaniye, peluş oyuncak, şişelerle su ve yumoş ayıcıklar.

Ve gece, her yer sessizleştiğinde, neredeyizdir biz? Yine birlikte ve hala aynı gökyüzünün altında mı? Yoksa burası o gökyüzünden uzakta bir cennet mi, insanların göç edip gittiği bambaşka bir diyar mı? Ya bu soğuk? Bu dondurucu hava, buz kesen eşyalar ve bu toz bulutu? Yine de devam etmekten ve olabildiğince çok yere gidip yardım etmeye çalışmaktan başka bir şey gelmez elimizden. Ya da, düşünmeye başlarız köklerimiz yer altında olduğunu, başka türlü hayaller kurarız, yeni bir gökyüzü düşlemek isteriz mesela. Yeni bir şehir, yeni bir ev, süt ve bal diyarında, çok uzak bir zamanda, yıldızlar ülkesinde ve böylece her şeye rağmen birlikte: yeni bir ülke. Malzemesi, hammaddesi

Biz olan. Tek tek her bir taşı bizden. El ele. Kışın üstüne yaz inşa ederek. Yalnızlığı beraberlikle yenerek.

2.

Yarın yapacağız bunu mutlaka, şu toz bulutu bir dağılsın. Taşları koyacağız üst üste ve yeni bir yer inşa edeceğiz hepimizi çevreleyip saran. Burada ve orada, aynı gökyüzünün altında,

arada 4000 kilometre mesafe olsa da. Öyle bir ev olacak ki bu, içinde anılarımız hep capcanlı kalacak, sanki hep bir aradaymışız gibi. Kıştan sonra yazı, yalnızlığa inat beraberliği, karanlığın ardından aydınlığı getirerek başaracağız bunu. Taneyi çevreleyen yaprak, toprağa düşen tohum, çekirdeği örten meyve edasıyla yapacağız. Burada ve orada, el ele, kucaklayan, göğsüne basıp sıcacık saran bir anlayışla, tek bir dünyada, tek bir ülkede.

Bu metin, 15 Şubat tarihinde Suriye ve Türkiye'deki depremzedeler için De Deventer Schouwburg'da gerçekleştirilen bir yardım etkinliğinde okunmuştur.

Türkçe'ye Tuba Ağkaş Özcan tarafından çevrilmiştir.